

S A M H O L L A N D

IKAR

UČIL SA OD NAJHORŠÍCH MASOVÝCH VRAHOV.
TERAZ ICH CHCE PREKONAŤ.

SAM HOLLAND

ECHOMAN

Sam Holland
THE ECHO MAN

Copyright © Sam Holland 2022
Translation © 2023 by Anna Kolčiterová
Cover design © 2023 by Diana Delevová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8958-1

Edovi

Kto bojuje s príšerami, nech si dá pozor,
aby sa nestal príšerou.
Ak sa dlho dívate do priepasti,
priepasť sa díva na vás.

Nietzsche, Mimo dobra a zla 1886

Prológ

Pod nohami šušťí lístie. Obklopuje ho temnota. Pohybuje sa iba v úzkom páse svetiel auta. Zhlboka sa nadýchne. Les vonia po vlhkom lístí, hline, čistom sviežom vzduchu. Zatiaľ to bolo presne také, ako si predstavoval. Všetko ide hladko.

Drží v náručí ženu. Jednu ruku má pod jej kolenami, druhú okolo chrbta. Ešte je teplá a z bodných rán jej po jeho bielych nohaviciach steká krv. Vychutnáva si jej teplo na studených rukách.

Na chvíľu sa na ňu nežne pozrie a preloží ju do kufra. Jej telo pristane vedľa druhého. Noha sa jej groteskne hompáľa cez nárazník. Prehodí ju dovnútra.

Všetko musí byť dokonalé.

Pozrie sa na telá, skloní sa a odomkne putá. Aj v tme vidí slabé červené a čierne stopy na jej zápästiach, ktoré jej spravili, keď ešte jej telo tvorilo modriny. Teší sa, bude tak vidieť, čo spravil.

Prejde k dverám spolujazdca a otvorí ich. Z priestoru pod nohami vezme dva nástroje, z jedného strhne handru. Zažiarí čistá, čerstvo nabrúsená čepeľ noža z pravej ocele. Je jeho obľúbený. Vie, že na podobné účely sa najviac hodí. Je menší a presnejší, než ten, ktorým zabíjal.

Oba nástroje odnesie k telám. Zastaví sa. Pozrie sa na dievčatá. Ešte nikdy predtým to nerobil takto vonku a v tme. Nerád sa naháňa. Nedá sa však inak.

Potiahne za ruku telo napol z auta. Postaví sa obkročmo a vezme do ruky prameň vlasov. Krv tečie, ale on vie, čo robí, takže mu to nerobí problém.

Postaví sa inak, potiahne telo, aby mal prístup k druhej strane. Potom položí nôž a vezme druhý nástroj. Väčší a ťažší. Ten ho upokojuje. Urobí, čo urobiť musí, nakoniec ešte raz otočí, potiahne a je hotovo.

Vstane, vymení telá a postup zopakuje na druhom dievčati. Tentoraz je rýchlejší, jeho technika sa zlepšuje. Na chvíľu sa zastaví, odstúpi od auta a ocení scénu v kufri auta.

Nie je to dokonalé. Vzdychnie si. Hnevá ho, že nedokáže urobiť poriadny živý obraz, že nič nie je podľa jeho predstáv, ale teraz chce, aby ich našli.

Zavrie kufor. Päťou topánky rozbije pravé zadné svetlo. Podíde k druhému autu, strhne zo seba oblečenie a strčí ho do vreca. Spáli ho neskôr. Sadne si do auta a otočí kľúčom. Motor starého auta sa neochotne prebudí k životu. Pri odchode sa ešte raz zadíva na druhé auto. Zvonku nikto nevie, čo je vnútri.

Nikto si nevie predstaviť, čo za hrôzy ešte len nastanú.

PRVÁ ČASŤ

PRVÝ DEŇ

Pondelok

Prvá kapitola

Hrozne sa nudím.

Táto myšlienka jej dotieravo a rušivo preletí hlavou. Pozrie sa do zrkadla nad umývadlom. Výraz jej tváre nie je ani žiadostivý, ani túžobný, je to len čistá nuda. Absolútna nuda.

Je prehnutá ponad kohútiky. Pred sebou má dávkovač mydla, po ľavej ruke sušič na ruky. Vidí na muža za chrbtom. Muža, čo s ňou má práve podpriemerný sex v komunitnom centre na toalete pre postihnutých, sotva pätnásť minút po tom, čo odniesli deti do školy.

Nohavičky spustené na členkoch, sukňa vyhrnutá. Muž má jednu ruku v podprsienke, hnetie jej prsník ako cesto, druhou ju drží za bok a priráža.

Ethan? Evan? To je jedno, pomyslí si. Medzi rečou spomenul, že jeho syn sa volá Hayden. Vrael, že chodí do tej istej triedy ako Alice, a ukázal pritom na dav nerozlišiteľných detí bežiacich do školy za sprievodu zvončeka, aby boli načas v triedach.

Vystupoval z radu atraktívnych mamičiek v tesných športových overaloch a uponáhľaných karieristiek cestou do práce. Krátke hnedé vlasy, na jej vkus trochu prichudý, ale obstojný. Nemal obrúčku. To jediné potrebovala ve-

dieť, aby mu dala návrh. On ten jej ignoroval. Platinový prsteň odráža svetlo žiarivky.

Zatvári sa trápne, zatiaľ čo on sa s potlačeným vzdychom urobí a oprie sa jej o chrbát. Vymaní sa spod neho a vstane. Stiahne si sukňu, aby si zachovala aspoň akú-takú cudnosť.

Muž otočený chrbtom sa utiera. Toaletný papier s kondómom odhodí do záchoda a spláchnie.

Zapne si opasok, otvorí dvere a nervózne sa rozhladne. „Jessica, však? Chceš...?“ opýta sa.

„Už choď,“ odpovie. Muž sa k nej nakloní, že ju pobozká, ale ona uhne.

„Ďakujem,“ zamrmle muž hanblivo a zavrie dvere.

Zamkne a sadne si na záchod. Neveriacky potrasie hlavou a oblečie si pančuchy.

Hrozne sa nudím, pomyslí si znova.

Jess sa doma osprchuje, aby zo seba zmyla všetky stopy Ethana/Evana. Uvarí si šálku kávy a ide s ňou do záhrady.

Prestalo pršať. Zimný vzduch je studený a hryzie. Sedí na okraji betónového schodu. Má na sebe sveter a džínsy, je bosá s vlasmi ešte mokrými zo sprchy. Vie, že tu nemôže ostať dlho, ale vychutnáva si pocit chladu na tele.

Majú veľkú, chaotickú záhradu. Nepokosená tráva, burina tlačiac sa z medzier v dlažbe, kríky pripomínajúce skôr metly. Jej manžel občas okomentuje stav zelene, ale ona mu odpovie, že sa jej to tak páči. Príroda si razí vlastnú cestu a ignoruje pravidlá a poriadok.

Dopije kávu a pozrie sa na nohy. Pokožka je biela, nechty zas modré. Trochu sa trasie. Je na čase ísť dnu a sústrediť sa na všetko, čo treba urobiť, než pôjde po Alice do školy.

Predtým pracovala, ale nechcelo sa jej to kombinovať so starostlivosťou o dcéru. Nechýba jej to, bola rovnako znudená ako teraz, ale aspoň ju to rozptyľovalo. Teraz sa nemá na čo sústrediť. Nemá čo robiť.

Pred školou nervózne skenuje dav rodičov, ale Ethan/Evan sa našťastie neukázal. Postáva na okraji ihriska, ignoruje rozhovory ostatných matiek. Ich banálne reči sú pre ňu ako kliatba. Otvoria sa dvere a vyrútia sa z nich deti. Učiteľka ich po jednom naviguje k rodičom.

Objaví sa Alice. S kučeravými vlasmi padajúcimi napriek čelenke poskakuje smerom k Jess. Na tvári sa jej zračí široký úsmev. Školskú tašku má na svoju drobnú postavičku stále neprimerane veľkú. Jess ju objíme a vedie k autu počúvajúc dcérine zážitky.

Cestou si dcéru prezerá v spätnom zrkadle. Fascinuje ju, ako mohla splodiť také krásne a sebaisté stvorenie. Uvoľnené, svižné, plné energie. Jediná dobrá vec, čo sa mi v živote podarila, pomyslí si. Alice rozpráva o Georgii, Isabelle, Nedovi. Decká bez tváre, ktoré Jess nikdy nevidela.

„A čo Hayden?“ opýta sa dcéry.

Alice pokrúti hlavou. „Takého nepoznám,“ odpovie a Jess si vydýchne. Posledné, čo potrebuje, je stretnutie s Haydenovým otcom.

Dorazia domov. Alice vyrazí k hračkám a Jess varí večeru. Dnes večer to bude hovädzie na červenom víne. Starostlivo krája zeleninu, dusí mäso. Od vchodových dverí počuje manžel, Alice mu beží naproti. Jess sa na neho ledva pozrie, až ho ucíti za sebou, ako ju bozkáva vzadu na krku.

„Dobre to vonia,“ zamrmle jej Patrick do vlasov.

„Ja či večera?“ opýta sa ho a on sa zasmieje.

Otočí sa a pozoruje jeho kroky do haly. Pri chôdzi si

vyzlieka sako a povoľuje kravatu. Ona si ho objektívne premeriava.

Patrick nikdy nebol chudý, ale v poslednom čase sa s ním pohráva vlastný metabolizmus. Košeľu má na krku našponovanú a brucho sa mu prelieva ponad opasok.

Otočí sa nazad k sporáku. Vie, že je to nefér. Jej manžel je oddaný, súcitný, tvrdo pracuje. Má všetky správne manželské vlastnosti. Mala by z toho vyťažiť maximum, pomyslí si, zatiaľ čo si naleje víno do pohára a zvyšok fľaše vyleje na panvicu. Mala by si to na verejných toaletách rozdávať s *ním*, nie s cudzími chlapmi bez mena. Možno by sa potom nesnažil nájsť si bokovku.

Chce sa napiť, ale ruku má mastnú od varenia. Pohár jej vyklzne a rozpráši sa na dlážke.

„Mami?“ začuje z obývačky Alicin hlas.

„To nič, len mi niečo spadlo. Nechoď sem.“

Zachmúrene sa zadíva na ostré sklo na dlažbe, červené víno rozlievajúce sa do strán. Jeden črep mieri ostrým koncom nahor. Jess je bosá, ponožky a topánky pri ich drahom podlahovom kúrení nie sú potrebné. Zdvihne pravú nohu a položí ju na črep. Pomaly na ňu prenesie hmotnosť. Začuje puknutie skla a zacíti jemné prasknutie. To jej črep najprv prenikne pokožkou potom sa zaborí do mäkkého tkaniva.

Páči sa jej to.

Sleduje, ako sa jej z chodidla pomaly valí krv. Jasnočervená sa mieša so svetlejšim odtieňom vína.

„Jess! Čo to, dopekla, robíš?“

Pocíti na pleciach Patrickove ruky. Ťahajú ju preč od neporiadku, usadajú na stoličku. Žuchne na ňu. Manžel sa na ňu zadíva, ruky v bok. Jess vidí, že sa hnevá, ale nechce kričať.

„To sa predsa nerobí,“ povie a zohne sa, aby si obzrel ranu. „Dočerta,“ zamrmle si popod nos a krčovito jej vytiahne kus skla z chodidla. „Bude to treba zašiť.“

„Vyriešim to,“ odpovie. „Zavolám Navovi.“

Patrick vstane a zadíva sa na ňu. Chce niečo povedať, no v poslednom momente sa zháči. „Dovarím večeru,“ namiesto toho povie.

Jess sa pozrie na chodidlo. Rana má presné a rovné okraje, ale je hlboká. Valí sa z nej krv. Patrick jej podá papierovú utierku. Pevne si ju obtočí okolo nohy a odkrýva do kúpeľne.

Vojde, zamkne dvere a sadne si na zavretý záchod. Zo skrinky vytiahne lekárničku, otvorí ju a položí na okraj vane. Nie sú v nej len klasické domáce rýchloubväzy. Je tam veľa obväzov, gázy, pásky, všetko, čo by mohla v takejto situácii potrebovať.

Znova sa pozrie na chodidlo a pustí sa do práce. Zatláča okraje rany k sebe, vysuší ju a čo najlepšie to zalepí. Stále to však krváca. Patrick má pravdu, chce to stehy. Vezme mobil a napíše správu. Takmer okamžite jej pípne odpoveď.

Jess, som v práci. Mám nočnú. Chod' na pohotovosť ako každý normálny človek.

Odpovie: *Nav, vieš, že nie som normálny človek. Počká to. Kedy vieš prísť?*

V aplikácii vidí tri malé bodky, Nav píše odpoveď. Zrazu prestane. Vie, že zneužíva ich priateľstvo, ale nemôže znova ísť na pohotovosť. Stále rovnaké otázky. Rovnaké pohľady, rovnaké podozrenia.

Pípne jej mobil.

V poriadku. Zajtra ráno. V nemocnici končím o ôsmej.

A potom ešte jedna správa: *Takto to nemôže ďalej pokračovať.*

Vzdychne si a odloží mobil. Snaží sa čo najlepšie ranu zalepiť. Natiahne si ponožky, aby schovala zranenie pred Alice.

Keď sa vráti do kuchyne, Patrick s Alice sedia za stolom. Patrick ide práve servírovať večeru. Sadne si a postrapatí dcére vlasy. Tá sa naňho usmeje.

„Všetko v poriadku?“ opýta sa Patrick.

Dá mu odpoveď, akú očakáva, úsmev a prikývnutie. Nie po prvý raz sa sama seba opýta, čo jej je. Jedia večeru a Alice im rozpráva, čo dnes zažila. Je to nekonzistentná spleť slov, ale oni ako zhovievaví rodičia päťročného jedináčika pozorne počúvajú. Patrick sa jej v správnych chvíľach niečo opýta, takže si Alice nevšimne žiadne napätie medzi rodičmi.

Jess dcéru okúpe a uloží do postele. Prečíta jej rozprávku na dobrú noc. Všetko sa zdá v poriadku. Alice sa zakutre pod perinu a Jess ju pobožká a pohladí na dobrú noc. Dcéra vonia po šampóne a teple a nevinnosti, Jess zacíti nával materinskej lásky. Po stý raz si uvedomí, aká je vďačná, že je jej dcéra normálna.

Patrick príde po nej, zažela dcére dobrú noc a zhasne. Ako zatvára dvere, Jess čaká na chodbe, ale on bez slova prejde okolo a zamieri na prízemie. Jess ho nasleduje do kuchyne a postáva vo dverách, zatiaľ čo on vyberá pivo z chladničky.

„Patrick, mrzí ma to,“ povie a on prikývne bez toho, aby sa na ňu pozrel.

Otvorí fľašu, priloží si ju k perám a odpije si poriadny dúšok.

„Ráno idem do Londýna,“ odpovie. „Veľmi skoro. Vyspím sa v hosťovskej, aby som ťa nebudil.“ Odmlčí sa. „Dohodnem ti stretnutie s doktorkou Crawfordovou.“

Bez ďalšieho slova sa otočí a odíde do obývačky. Jess

si nevie predstaviť, že strávi ďalšiu neznesiteľnú hodinu u doktorky Crawfordovej, ktorá sa nestará a nechápe. Kladie jej otázky, na ktoré nevie odpovedať. *Prečo máte potrebu ubližovať si? Čo myslíte, že sa stane, ak budete pokračovať v sebadeštrukcii?* Jess vníma vyhrážku zakorenenú v tej naoko nevinnej otázke.

Počuje, ako sa zapla televízia. Z obývačky sa ozývajú zvuky futbalového prenosu. Patrick vie, že neznáša futbal. Hovorí jej, aby sa držala ďalej. Dáva jej najavo, že s ňou nechce teraz byť.

Nedáva mu to za vinu. Aj ona by sa od seba teraz radšej držala ďalej.

Ide si ľahnúť. Dáva sa na televíziu v spálni. Má pustený akýsi program o skutočných policajných prípadoch, ale ani táto extrémne dramatizovaná relácia jej neposkytne žiadané rozptýlenie od vlastného života. Po chvíli začuje, ako si Patrick umýva zuby, a nasleduje buchnutie dverí v prednej spálni. Premýšľa, či by nemala ísť za ním a zaželať mu dobrú noc, znova sa ospravedlniť, ale rozmyslí si to. Ospravedlnenie by znamenalo „prepáč, už sa o to viac nepokúsím“. Zbytočné slová, keďže vie, že nie sú pravdivé.

Vypne televíziu a izba sa ponorí do tmy.

Leží na chrbte, pomaly sa nadychuje a vydychuje. Dcéra vo vedľajšej izbe je potichu, nepočuje ani pohyb Patricka z prednej spálne. Pomaly zaspáva.

Neskôr v noci cudzia ruka prestrčí prsty cez poštovú záklonku a otvorí ju. Do chodby sa leje tekutina, rozlieva sa po dlažbe a vsakuje do rohožky. Nasleduje ju zapálená zápalka.

Dopadne na zem a tekutina prudko vzbĺkne.

Hampshire Chronicle 15. júla 1994

**Vrah zvierat stále na slobode,
12 mačiek dobodaných na smrť**

Besnenie sadistického vraha zvierat neutícha. Za posledné dva mesiace zabil osem mačiek a ďalšie štyri zranil. Kráľovská spoločnosť na prevenciu týrania zvierat tvrdí, že sú zrejme ohrozené aj iné zvieratá, keďže v tom istom čase zmizli aj dva psy a štyri zajace.

Michelle Smithová, matka dvoch detí, hovorí, že jej deti sú „traumatizované“, lebo v piatok pri návrate domov našli svoju mačku Stimpý mŕtvu a vypitvanú na verande. Anonymné policajné zdroje potvrdili aj ďalšie prípady zvierat stiahnutých z kože, podľa všetkého zaživa, aj keď táto informácia sa zatiaľ nepotvrdila.

Kráľovská spoločnosť na prevenciu týrania zvierat a hampshirský policajný útvar spolupracujú na dolapení vraha a žiadajú občanov, aby podozrivé správanie hlásili na číslo 101.

Zároveň odporúčajú majiteľom zvierat v okolí, aby ich nepúšťali von, kým páchatela nedolapia.

Druhá kapitola

Sklo žiari načerveno a oranžovo, plamene osvetľujú okná, vnútrajšok sa mení na čierne spálenisko. Dym sa šplhá po stenách a sivými prstami sa načahuje čoraz vyššie.

Nečujne sa oheň presunie z koberca na záclony, nábytok, všetko, čo mu stojí v ceste. Sklo praská od tepla, tmavé kúdoly sa ťahajú po schodoch, tlačia sa popod dvere.

Niečo ju páli v nose. Preberie ju silný kašeľ, z nedostatku kyslíka ostro a plytko dychčí. Jess otvorí oči. Je takmer úplná tma, ale v horných rohoch miestnosti vidí zvláštnu hmlu. Vznáša sa tam a pripomína ducha, je hustá a strašidelná. Znova zakaše, cíti, ako sa jej čímisi plnia pľúca.

Náhle sa vymaní z omráčenia a myseľ jej začne znova fungovať. Vyskočí z postele, oblečená iba v dlhom veľkom tričku uteká k dverám. Kľučka je studená, pomaly teda otvorí dvere na chodbu.

Chodba je plná dymu. Inštinktívne si kľakne a s búšiacim srdcom sa plazí po koberci. Nazrie dolu schodmi a prudko sa odvráti.

Vchodové dvere nevidieť, celá chodba je v plameňoch. Plamene oblizujú okraje schodiska. Pukanie ju vystraší, maskuje všetky ostatné zvuky. Potom si to uvedomí. Detektory dymu. Pozrie sa na strop cez sivý opar a díva sa

na zbytočné biele kryty. Prečo sa nespustili? Prečo neprebudili Patricka alebo Alice?

Myšlienka na vlastnú rodinu ju dá do pohybu. Dokoľka vykrikuje manželovo meno, dusí sa, kašle. Plazí sa po dlážke a za chrbtom cíti teplo plameňov. Otvorí dvere do dcérinej izby, vbehne dovnútra a snaží sa Alice zobudiť. Dym je tu hustejší, vyplňa skoro celú miestnosť až po dlážku. Vie, že nemajú veľa času. Alice sa však nehýbe, oči má stále zatvorené a ťažko dýcha.

Veranda je pod oknom v prednej spálni, kde spí Patrick. Otočí sa a modlí, aby bol manžel už vonku. Nemajú sa tam šancu dostať. Dlážka na chodbe svieti žltými a červenými plameňmi oblizujúcimi strop. Cíti teplo, koberec sa jej začína topiť pod kolenami.

Jess kopne do dverí, tie sa zavrú a ona sa úpenlivo snaží nájsť cestu von. Vezme dcéru v bezvedomí do náručia. Prikrčí sa čo najviac k zemi a približuje sa k oknu.

Do záhrady je to pád cez dve poschodia. Vie, že keď otvorí okno, nával kyslíka rozducha plamene. Nakukne cez začiernené sklo. Trávník je rovno pod nimi, ale je to jedno. Je celkom premrznutý, takže by mohol byť pokojne aj z betónu.

Ostať tu by však takmer určite pre obe znamenalo smrť.

Nekontrolovateľne kašle. Otvorí okno. Čerstvý vzduch jej upokojí pľúca, ale vzápätí začuje za chrbtom blkot silnejšieho ohňa.

Nemotorne sa s Alice v náručí vyškriabe na okenný parapet. Nohy sa jej hompálajú nad prázdnom. Pozrie sa dcére do tváre. Nevie posúdiť, či Alice ešte dýcha, a zachváti ju panika.

Zadíva sa do tmy.

A skočí.

Dopadne na zem a telo sa jej zloží na trávnu ako domček z kariet. Alice je na nej. Cíti, že hlavou trafila niečo tvrdé, zrejme okraj betónovej terasy. Po návale adrenalínu sa otrasie a pozrie hore na dom. Všetky okná svietia, vnútri tancujú žlté a červené plamene. Sila ohňa vymrštila obyčajkovú presklenú stenu vedľa nej do záhrady.

Chce sa pohnúť, ale krúti sa jej hlava. Má závrat, je jej na vracanie. Leží na trávne a plnými dúškami nasáva vzduch.

Začuje sirény, na ceste vidí modré blikajúce svetlá. Prichádzajú ľudia. Vedľa nej stojí muž v reflexnom oblečení a cez vysielaciu žiada o lekársku pomoc. Vidí rebríky, v dome sa to hemží ako v mravenisku.

Niekoľko jej dcéru vezme z rúk. Načiahne sa po vzduchu.

„Kam ju beriete?“ vyhrkne a sleduje, ako Alice odnášajú preč. Vedľa nej stojí záchranár.

„Vaša dcéra je v bezpečí. Odvezieme ju do všeobecnej, pôjdete tam za ňou.“ Jess cíti na tele ruky hľadajúce zranenia. „Dám vám niečo na bolesť,“ povie záchranár.

„Nechcem...“ začne, ale nemá dosť sily, aby sa hádala. Do ruky ju pichne ihla.

Stojí nad ňou požiarik.

„Je ešte niekto v dome?“ skríkne na ňu.

„Patrick,“ zamrmle. „Manžel. V prednej spálni.“

Správu posunú ďalej a ona leží na chrbte na trávne. Záchranár sa snaží s ňou rozprávať, ale nepočuje ho. Myslí iba na vlastnú dcéru.

Ktosi jej dá na tvár masku. Okolo krku jej pribudne pevný golier.

Vo vlasoch cíti trávnu. Do trička sa jej zakráda vlhkosť. Otočia ju na jednu, potom na druhú stranu, kým pod ňu zasúvajú nosidlá. Teplá ohňa vystrieda studený vietor.

Mozog jej nestíha spracovať, čo sa práve stalo. Oheň, rýchlosť, akou sa šíril, plamene ničiace dom. Chce Patricka. Túži po tom, aby bola Alice v poriadku. Vezmite si mňa, pomyslí si, vezmite si všetko, len nie moju dcéru.

Premôžu ju city a začne vzlykať. Slzy vytvárajú na čiernej začmudenej tvári čisté pramienky. Odnášajú ju do sanitky. Celý čas cestou do nemocnice vedľa nej sedí záchranár. V hluku sirén ju drží za ruku.

„Hneď tam budeme,“ povie. Má láskavý výraz tváre. Chápavý. „Dám vám ešte niečo na bolesť?“

„Nie,“ zašepká. Povie si, že nič necíti. Celý svet je zrazu necitlivý.